

MOST ARRÓL MESÉLEK,

AMIKOR ZIGMUND LELKET GYÓGYÍTOTT ÉS MEGEVETT EGY PÁR FUTÓCIPŐT...

Sári vagyok, de mindenki csak Sibinek hív. Egy pici faluban lakom a családommal és sok kis állattal. Mi Öcsivel nagyon igyekezünk, hogy egyformán szeressük az összes állatkánkat, és ez télen megy is, de nyáron sajnos nem, mert azt senki sem várhatja el tőlünk, hogy ugyanúgy szeressük Durci pitont, aki Mami legdagibb óriáskígyója, és reggeltől estig úgy fekszik a helyén a terráriumában, hogy még csak nem is pislog, mint mondjuk Zigmund kutyust, akivel egész vakáció alatt lehet detektívest játszani, pocsolyában mászkálni, és visszahozza az eldobott labdát is.

Zigmund kutyus egy őszi reggel bukkant ránk. Igazából a Papit találta meg, ő pedig hazahozta. Még nagyon picike volt és nagyon aranyos, és Mami rögtön az ölébe kapta,

és a Papi hiába mondta, hogy „ne nevezd el, ne nevezd el, csak gazdát keresünk neki”, a Mami már ki is mondta: „Szia Zigmund.” És akkor Öcsivel megnyugodtunk, mert azt már tudjuk, ha valaki ilyen gyorsan nevet kap nálunk, az nem költözik el.

Öcsi megkérdezte, milyen név az a Zigmund, és a Mami elmesélte, hogy volt egy nagyon okos bácsi, aki mások lelkét gyógyította, és erről könyveket is írt, és őt hívták így. Azt is mondta, hogy egy ilyen kiskutya is kiválóan ért a lélek gyógyításához, ezért külön jó, hogy lesz egy negyedik kutyusunk, és hogy szerintem hívhatjuk Ziginek is. A Papi, aki egész addig úgy tett, mint aki nem örül az új kutyusnak, felsóhajtott és ezt mondta: „Feladatot kaptunk.”

És ez nagyon igaz, mert amikor új kutyus jön a házhoz, hirtelen rengeteg munka adódik. Először is be kell mutatni a régebbi kutyusainknak, mert így illik.

A mi kutyusaink tényleg barátságosak, de Samu például már elég öreg, és ezért nem szereti, ha a táljából más is eszik, és mire odaér a házához, már van benne valaki, pedig nem hívott meg senkit.

Doró pedig igazán kedves, de ő úgy gondolja a farka az övé, és nem Zigi játéka, és ő továbbra is inkább dísznek használná, nem pedig gumikötélnek.

Matyiról pedig mindenki tudja – ő maga a leginkább –, hogy ő a főnök, és ezért fenn kell hordania az orrát. Ha Zigi ilyenkor a lába elé gurul, abból nagy esés lesz, és az nem túl főnökös.

Ha túl vagyunk a bemutatáson, ott van még a házikóépítés, meg az állatorvos bácsi. Mert minden kutyusnak kell házikó, ami jó meleg télen is és lapos a teteje, hogy fel lehessen ugrani rá, mert onnan messzebbre látni. És kell, hogy a doktor bácsi megvizsgálja, és kapjon oltásokat és féreghajtót, hogy mi gyerekek ne kapjunk el tőle semmit. De ez szerencsére a felnőttek dolga.

És amikor azt hisszük, hogy minden kész, akkor kiderül, hogy ott vannak még a szabályok. Mert minden kutyus mást gondol arról, mit szabad és mit nem, és a gyerekkutyákat nagyon nehéz meggyőzni, ha mi ezeket a dolgokat másképpen látjuk. Mert hiába van a

kerítésen belül még egy kerítés, ami a házikónkat fogja körbe, egy apró kutya könnyedén bebújik rajta, és onnantól az van, amit ő akar.

Zigi például nem egészen értett egyet a Mamival kertészkedés ügyben, és amikor az egyik legszebb iszalagját is teljesen feleslegesnek ítélte, akkor a Mami kijelentette, végkép lemondott arról, hogy valaha is egyezik majd a kérdésben a véleményük.

Öcsi is eltöprengett, amikor az udvaron felejtett kedvenc gumicápját két darabban találta meg, de megbeszéltük, hogy mivel ez egy játék, és Zigi igazából csak játszott vele, ez nem volt szabálytalan, és a végén Öcsi hősiiesen nekiadta a halmaradékot.

De a legnagyobb galibát az okozta, hogy a Papi egyik futócipője valahogy kihúzta a gyufát, és Zigmund reggelre elintézte. Csak a talpa maradt meg. Én fel sem ismertem volna, és a Papa is csak azért, mert emlékezett rá, hogy neki ebből kettő szokott lenni, és aznap csak egy volt az ajtó előtt.

Akkor mindannyian elgondolkoztunk, mit lehetne tenni, mert az látszott, hogy még sok időnek kell eltelnie, hogy Zigi akkorára nőjön, hogy a belső kerítés rácsain ne férjen be, és ahhoz is, hogy ezt a Papa megjegyyezze. De a Mami azt mondta, ha valaki, a Papa biztosan meg tudja tanítani egy kutyusnak, hogy mit szabad és mit nem.

Ebben mi Öcsivel kicsit kételkedtünk, mert Öcsinek már évek óta próbálja megtanítani, hogy homokos zoknival ne menjen az emeletre, és a legót ne hagyja szét a szőnyegen, és sajnos még mindig nem járt sikerrel, de a Papa kihúzta magát és azt mondta: „menni fog, mert szerencsére megvan a cipő másik fele”. Ez nagyon titokzatosan hangzott, úgy gondoltuk, legjobb lesz, ha követjük a Papit, hogy lássuk, mi az, amivel Zigit tanítja, mert ha beválik, talán bevetheti Öcsinél is...

Papi, miután megszerezte a cipőmaradékot, magához hívta Zigit, megszagoltatta vele a cipőket és mély hangon azt mondta: „nem”, aztán néhányszor finoman az orrára kop-pintott. Szerintem Zigmund egy csomó mindenről mást gondolt, mint a Papi, és azt hitte,

hogy ez egy jó játék, de Öcsi azt mondta, ha őt is így tanítaná, és a homokos zokniját az orrára húzta volna egyszer-kétszer, már rég nem felejtene el lehúzni a földszinten, és akkor úgy döntöttünk, hogy ez egy jó módszer.

Sajnos Zigi nem. Másnapra azt a cipőt is megszerezte, amelyik eddig megúszta a dolgot. Akkor már mindannyian láttuk, ha Zigmund nem akarja, nem lesz könnyű neki megtanítani az új szabályokat. És mikor a Papa egy hét múlva a futónadrágját felejtette kinn éjjelre a ruhaszárítón, rájöttünk, hogy ebben nagyon hasonlít Zigire, ő se tanul könnyen.

És akkor elkezdődött Papa idomítási programja nagy-nagy türelemmel és rengeteg jutalomfalattal, mert a Papi nem hisz a büntetésben, és ezért még külön szeretjük őt. És a sok hetes türelmes munka és a sok jutalomfalat meghozta a gyümölcsét. Egy napon ott találtuk Zigit beszorulva két kerítésléc közé, és míg nagy nehezen kituszkoltuk Öcsivel, elmondtuk neki, hogy ezután sajnos már nem jöhet be, mert kinőtte a bejáratát.

Mikor a Papi másnap reggel kilépett az ajtón, és kívül találta Zigit, nagyon boldog volt, és rögtön kihívott minket, hogy megmutassa, milyen okos kiskutyánk van, aki már többet nem akar bejönni, mert megértette végre, hogy neki a kerítésen kívül van a helye. És abban is megegyeztünk, hogy a jutalomfalatos tanítás a lehető legjobb dolog, és ezt teljesen komolyan gondoltuk. Bár a Mami néha csóválja a fejét, mikor a kerítés alatti gödröket tömködi be reggelente, miután kipaterolta Zigit.

Nemrég odamentünk Öcsivel a felnőtt könyvespolchoz és megkerestük a Zigmund bácsi könyveit, és megegyeztünk abban, hogy még egy kicsit nővünk és kiolvassuk valamenynyit, mert ha csak egy pirinyót is hasonlít a mi kutyusunkhoz, nem csak okos, hanem nagyon-nagyon vicces is.

